

In memoriam Szabó Rezsőné

„Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él
s mint fán se nő egyforma-két levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”
Kosztolányi Dezső

Mély megrendüléssel kaptuk a hírt, hogy Szabó Rezsőné életének 75. évében, türelemmel viselt súlyos betegség következtében elhunyt.

Szabó Rezsőné (dr. Tamás Irma) 1946. február 23-án, egy kis bakonyi faluban, Szentgálon látta meg a napvilágot, egy módos parasztcsalád nyolcadik gyermekeként.

A könyvek, az olvasás szeretetét legidősebb bátyja több ezer kötetes könyvtárából; a matematika és kémia szeretetét a veszprémi Kállai Éva Gimnáziumból hozta magával.

A sötét kulák korszak mély nyomot hagyott a család életén. A nélkülözés, sok megpróbáltatás a szülők korai halálához vezetett.

Érettségi után az árván maradt testvérek legfiatalabbjaként hamar felnőtté kellett válnia. Idősebb testvéreire mindig számíthatott, mégis saját, önálló egzisztenciáját próbálva megteremteni, a veszprémi Kossuth u-i patikában (ma Arany Oroszlán Gyógyszertár) dolgozva, munka mellett elvégezte a gyógyszerügyi asszisztensképzőt.

A gimnáziumból hozott kémia szeretet és az asszisztensi munka megismerése hozta magával azután, hogy a gyógyszerészi hivatás mellett döntött.

A politikai helyzet változásával sikeresen felvételizett az egyetemre. Az idők távolából anekdotaként hangzik, hogy a felvételre a falubéli, akkor már nagy szaktekintély Zsebők Zoltán professzor vitte fel autójával Szentgárról Budapestre.

Tanulmányait a SOTE Gyógyszerésztudományi karán 1971-ben summa cum laude fejezte be. Az egyetemi évek alatt a Szerves Kémia Tanszéken Clauder Ottó professzor vezetésével tudományos diákköri tag volt. TDK-s kutatási eredményeit Bulgáriában, az egyetemet képviselve adhatta elő.

Kezdő diplomásként két évre visszatért első munkahelyére a veszprémi gyógyszerésztárba.

1972-ben férjhezmenetele után, gépipari kutatómérnök férjét követve a fővárosba költözött és 1980-ig a Chinoin Gyógyszervegyészeti Gyár Analitikai Laborjában, majd a Gyógyszerkutató Osztályon dolgozott.

1980-tól 2006-ig, nyugdíjba vonulásáig kórházi gyógyszerészként, 1982-től főgyógyszerész helyettesként teljesedett ki hivatása az Országos Traumatológiai Intézet (ma Péterfy Kórház-Rendelőintézet és Manninger Jenő Országos Traumatológiai Intézet) gyógyszerésztárában.

Még alkalma volt az intézet névadója, Manninger professzor vezetése alatt dolgozni, akit nagyon tisztelt és a későbbi években mindig nagy szeretettel mesélt róla.

Irma aktív közreműködője volt annak az úttörő feladatnak, melyben első kórházi gyógyszerértékesítőként bevezették a számítógépes gyógyszerigazgatást, és 1993-ban az elsők között megnyílt, az akkor még zártforgalmúnak nevezett, jelenlegi jogállásban közvetlen lakossági ellátást végző gyógyszerértékesítő. A betegre szóló gyógyszerelés kezdeti próbálkozásának szintén tevékeny résztvevője volt. Munkáját Semmelweis kitüntetéssel ismerték el.

Az Országos Traumatológiai Intézetben ugyanúgy, mint korábbi munkahelyein mindenki tisztelte és szerette bölcs gondolkodásmódjáért, szakmai megbízhatóságáért, kedvességéért, szerénységéért, mások iránti végtelen empátiájáért. Lelkiismeretes, precíz munkájával, hivatástudatával követendő példaként szolgált nem csak munkatársainak de a pályaválasztás előtt álló unokahúgának is irányt mutatott.

2006. évi végleges nyugdíjba vonulása egybeesik az intézet fennállásának 50. évfordulójával, éppen elkerülve a 2007. év kórházi összevonásának zaklatott, sokszor méltatlan módszerű időszakát.

Így emlékeiben még a fénykorát élő Traumatológiai Intézetet tudta megőrizni, ahogy a régi munkatársak emlékezetében ő is ennek részeseként él tovább.

Hivatása gyakorlását nem tudta egyik napról a másikra abbahagyni, nyugdíjasként még három évig dolgozott a zuglói Viktória-Med patikában részmunkaidőben.

Hátralévő éveiben lekötötte a kertészkedés a családi kertben és a szőlőben, és hódolhatott könyvszeretetének, az olvasásnak.

Mégsem tudta felhőtlenül átadni magát a nyugdíjas évek jól megérdemelt pihenésének, mert egy ritka betegség felemésztette szervezetét.

2021. március 19-én örökre kialudt a fény.

Kedves Irma! Nyugodj békében, emléked megőrizzük!